

[Ib Christensen]

Denne vilje har regeringen ikke. Den konsekvens, vi derfor må drage, er en undsigelse af regeringens og dens forligspartiets politik og opstilling af et klart alternativ med henblik på næste valgdag, hvornår det end måtte komme.

Regeringen og de 4 partier siger og har også i denne debat gentaget, at disse partier repræsenterer den eneste realistiske mulighed. Der er jo ikke andre muligheder, der er intet alternativ, siger man.

Men der er en anden mulighed, hvis regeringen vil, nemlig brug af skiftende folketingsflertal. Hvis regeringen virkelig for alvor ville satse på det, var der muligheder for, at den endog kunne få væsentligt mere af sit eget program igennem. Og regeringen har jo faktisk været nødt til det. Selv i denne samling har regeringen været pinligt nødt til det, for hvad havde regeringen fået ud af forhandlingerne med DUC, hvis ikke den til DUC kunne komme og sige: vi har et parlamentarisk flertal for at gennemføre et lovindgreb, hvis ikke I vil gå med til en for samfundet acceptabel løsning? Først da det viste sig, at dette parlamentariske flertal var til stede, først da fik regeringen en løsning igennem, som jo, selv om den er meget utilfredsstillende, dog er langt, uendelig langt, bedre, end den ville have været, hvis der ikke havde været et sådant flertal. Regeringen har altså i praksis brugt skiftende flertal. Den har været nødt til det, og den har gjort det med god effekt for samfundet.

Jeg skal nævne et andet område. Her forleden dag diskuterede vi afvikling af fradragsretten for ejendomsskatter på ejerboliger. Da måtte regeringen jo tage hjælp udefra, fordi der var et af forligspartierne, der ikke ville være med. Altså: det er simpelt hen ikke muligt at regere, hvis man ikke bruger skiftende flertal; det er det, der er sandheden. Ja men hvorfor kan regeringen så ikke tage konsekvensen og bruge de skiftende flertal? Så kunne den jo få en langt mere fornuftig, sammenhængende og logisk politik ud af det.

Hvem betaler for regeringens politik? Det gør de arbejdsløse. Regeringen regner med, at vi har massearbejdsløshed, så langt den kan se frem, altså indtil 1985, den regner med det, og den accepterer det åbenbart. Det er ikke noget tilfælde, at Danmark har halvdelen af samtlige arbejdsløse i hele Norden.

Det er en logisk og forudset følge af regeringens politik. Det er ikke noget tilfælde, at arbejdsløsheden er steget 50 pct. siden i fjor. Det er en følge af regeringens og dens støttepartiers politik.

Hvem betaler? Ja, det gør de uddannelsessøgende, der ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet, og som bliver hindret af adgangsbeholdning. Og nu siger statsministeren, at i næste samling skal der ske forbedringer. Ja men hvorfor afviser man de forslag, vi er kommet med, om statslån, der er rente- og afdragsfri i uddannelsestiden?

De unge betaler også for den bolignød, der er voksende, fordi boligbyggeriet er gået i stå. Hvorfor siger man nej til vores forslag om, at kommunerne skal afhænde jord på jordrentevilkår, så folk kunne få jord at bygge på uden at skulle betale en købesum, men blot kunne betale leje af jorden? Det står endog i socialdemokratiets kommunalpolitiske program. Det blev blankt afvist. Resultatet bliver selvfølgelig, at kommunerne ikke kan komme af med de 46.000 eller 60.000 byggemodne grunde, de har.

Regeringen siger, at man afviser den monetaristiske politik. Det siger man, men det er monetaristisk politik, man fører, og som gør, at Danmark i realiteten har den samme arbejdsløshed, som man har i Storbritannien, og det er også den samme politik, som den konservative regering i Storbritannien fører, og derfor bliver resultaterne selvfølgelig også de samme.

Statsministeren sagde i sin tale: »Vi ønsker, at der bliver lagt større vægt på hensynet til produktionen og beskæftigelsen.« Det sagde han i international sammenhæng, men intet – jo, måske EF-bindinger, men ellers intet – forhindrer jo Danmark i at føre en politik i overensstemmelse hermed. Det har man bare ikke gjort.

Jeg skal derfor slutte med at sige vedrørende de foreliggende dagsordener, at den dagsorden, der er foreslået af socialdemokratiet og forligspartierne, må vi selvfølgelig stemme imod, for det ville være en blåstempling af regeringens politik, om vi stemte for den.

Om venstres og de konservatives dagsorden må jeg sige, at det er rigtigt, det, der står i den, men vi synes ikke, det er rigtigt, at man skal føre dagsordenskrig på den måde, at man fremlægger sit eget fremragende pro-